

II. HRIECH

Prvý hriech

Adam a Eva boli v raji šťastní a Boh bol ich priateľom. Diabol závidel ľuďom ich šťastie, preto sa rozhodol, že ich navedie na hriech. Vošiel do hada a povedal žene, že keď budú jesť zo stromu poznania dobra a zla, nezomrú, ale otvoria sa im oči a budú ako Boh. Žena odtrhla z ovocia a jedla, potom dala aj svojmu mužovi a on tiež jedol. Keď počuli hlas Pána Boha, skryli sa pred ním medzi stromami v záhrade. Keď Boh zistil, že Adam so svojou ženou porušili príkaz, preklial hada. Žene povedal, že bude veľa trpieť a deti bude rodiť v bolestiach. Muž bude musieť tvrdo pracovať, v pote tváre bude jedávať chlieb, kým sa nevráti do zeme, lebo z nej bol vzatý. Pán Boh vyhnal ľudí z raja a na východ od raja Edenu postavil anjelov a vytasery ohňový meč, aby strážili cestu k stromu života.

Otázka: Prečo vyhnal Boh ľudí z raja ?

2. november – Pamiatka zosnulých

SMŤ = večná blaženosť alebo večné zatratenie!?

Človek je každý deň cez médiá konfrontovaný so smrťou. Ak sa ho nedotýka priamo, tak o nej aspoň počuje. Smrť je súčasťou nášho života a čím je človek starší, tým viac a viac prichádza so smrťou do kontaktu (smrť blízkych ľudí), ale aj sám prichádza k otázke, keď a kde nastane moja smrť? Keď v centre Prešova, v kvetinárstve na Hlavnej ulici, čítame posmrtné parte našich spoluobčanov, mnohí z nás sa pozastavia nad faktom, že dotčný zomrel v rovnakom veku, ako je ten náš alebo bol dokonca podstatne mladší. Prečo teda ja tu ostávam, akú mám ešte na tomto svete úlohu, čo mi prinesú najbližšie mesiace a roky? Tieto otázky sa tlačia do mysle človeka a každý je viac či menej konfrontovaný s osobným eschatologickým tajomstvom svojho života.

slávnom vzkriesení pochopené v novej perspektíve a dnes pod vedením Učiteľského úradu Cirkvi poznáme všetko nutné, čo musíme vykonať, aby sme boli spasení a fyzická smrť nebola smrťou duše, ale radostným prechodom do Christovej slávy. Tomáš Kempenský vo svojom známom diele *Nasledovanie Krista* píše: „Vo všetkom by si mal konať a myslieť tak, akoby si dnes mal umrieť. Keby si mal dobré svedomie, smrti by si sa veľmi nebál. Lepšie by bolo chrániť sa hriechu, než utekať pred smrťou. Ak nie si dnes pripravený, ako budeš zajtra?“

Keď chodíme po našich cintorínoch, nachádzame hroby významných ľudí. Čo však zo „slávy“ v tomto živote, keď vieme, že ten človek počas svojho života Boha odmietal? A aj jeho pozemská „sláva“ bledne, lebo z roka na rok si na neho spomína menej a menej ľudí. Pri výmene generácií nezostane ani ústna spomienka o tomto človeku a i kamenný náhrobok sa časom rozpadne. A nemusíme

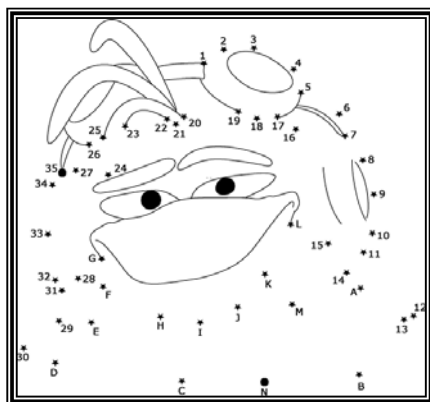
byť ani slávni ľudia. Aj náš hrob o sto rokov zrejme nebude nikto navštevovať a možno ani nebude existovať. To je realita pozemského života... „Ako tráva sú dni človeka, odkvitá sťa poľný kvet. Ledva ho vietor oveje, už ho niet, nezostane po ňom ani stopa.“ (Ž 103, 15-16).

Iste ste mnohí videli film *Umučenie Krista*, ktorý v roku 2004 prilákal do kín množstvo ľudí a na celom svete rozpútal diskusiu o realnosti krutého zaobchádzania s Isusom Christom. Ak môžem hovoriť za seba, tento film ma svojim spracovaním oslovil, myslím, že bol reálny a skutočnosť pred dvetisíc rokmi bola ešte hroznejšia, ako sme ju mohli vidieť na

Vymaluj:

Pospájaj:

Učiteľ na hodine.

- Ty! Povedz mi dve zámená!
- Kto? Ja?

prevzaté, spracoval MŠ

filmovom plátne. Paradoxne však z tohto 121 minútového filmu ma najviac oslovili posledné minúty, ba možno povedať sekundy. Bola to scéna znázorňujúca Christove vzkriesenie. Po dlhých minútach ukrutností, krvi, násilia, pochmúrnych scén a fyzickej bolesti samotného Christa i duševnej bolesti jeho matky a priateľov, úplne na konci naraz nastáva ticho, pokoj, do tmavého hrobu sa cez otvárajúci príklop dostávajú lúče slnka a štebot vtákov sprevádza akt vzkriesenia toho, ktorého všetci milovali – Bohočloveka Christa, o ktorom si Židia mysleli, že prehral. Pán života a smrti však ukázal svoju moc a tajomne vstal, čo my, gréckokatolíci, potvrdzujeme vždy nanovo pred svetom pozdravom – Voistinu voskrese!

Bodaj by aj naše telá raz v ráno všeobecného vzkriesenia niekde na blízkom cintoríne, pravdepodobne na mestskom cintoríne v Prešove alebo v Solivare, kde zrejme budeme spočívať, tak pokojne prešli zo smrti do života. Do večného života s Bohom, na novej zemi, kde nebude plač, stonanie ani bolesť. Za to všetko sa treba modliť a pevne veriť v túto zjavenú pravdu. „Predložil som vám život i smrť, požehnanie i kľatbu! Vyvol' si život, aby si zostal nažive ty aj tvoje potomstvo ...“ (Dt 30, 19).

Peter Krajňák ml.

čo zdôrazňuje dôležitosť manželskej lásky: „Potom Pán, Boh, povedal: »Nie je dobre človeku byť samému. Urobím mu pomoc, ktorá mu bude podobná« ... Toto je teraz kosť z mojich kostí a mäso z môjho mäsa... Preto muž opustí svojho otca i svoju matku a prilipne k svojej manželke a budú jedným telom.“ (Gn 2, 18.23a.24)

Je pomýlené tvrdiť, že manželská láska nehrá takmer žiadnu úlohu v starozákonnom manželstve a že toto by bolo skoro výlučne ustanovizňou na plodenie potomstva.

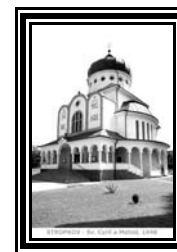
Rovnako je nesprávne tvrdiť, že manželská láska by bola objavom neskorších čias, najmä modernej doby. Veď už u patriarchov sa vyzdvihuje láska k neveste, napríklad Izákova láska k Rebeke (Gn 24, 67) a Jakubova láska k Ráchel (Gn 29, 19-20; 30).

V tejto súvislosti je potrebné predovšetkým spomenúť starozákonnú Pieseň piesní, ako svedectvo hlbokkej lásky medzi mužom a ženou. Avšak ideál osobnej manželskej lásky stále zatieňovali prípady polygamie a možnosť rozvodu (Dt 24, 1-4). Táto skutočnosť je však následok hriechu, nevery človeka.

MZ.

Gréckokatolícke pútnické miesta – Stropkov

Stropkov – leží v Nízkych Beskydách v doline Ondavy. Počiatky Stropkova, ako staroslovenskej osady, treba hľadať pred 13. storočím. Spomína sa roku 1245 v súvislosti s tunajším hradom. Prvé hodnoverné písomné správy o mestečku

pochádzajú až z roku 1404, ale už v nej je Stropkov označený ako mestečko.¹ V erbe malo Pannu Máriu so sv. Annou.

V roku 1673 sa tu usadili františkáni (minoriti).

Zvyšky niekdajšieho stropkovského hradu sa nachádzajú v poschodovej budove kaštieľa na východnej strane farského kostola.

Rímskokatolícky farský kostol Najsvätejšieho Tela Kristovho pochádza zo 14. storočia. Roku 1675 bol prestavaný s použitím gotickej hradnej kaplnky.

Kostol a kláštor františkánov je baroková stavba z roku 1673.

Roku 1921 bol v meste založený kláštor redemptoristov na Slovensku. Prvú komunitu tvorili rímskokatolícki a gréckokatolícki redemptoristi, medzi nimi dnes už blahoslavený mučeník D. M. Trčka.

Kláštor bol centrom duchovného života, z ktorého misionári cestovali na apoštolské práce do troch eparchií: prešovskej, mukačevskej a križevackej. Keď bol v roku 1931 dokončený kláštor v Michalovciach, pre gréckokatolíckych redemptoristov kláštor v Stropkove stratil strategický význam. V roku 1945 gréckokatolícki redemptoristi rozhodli, že sa opäť vrátia do Stropkova. Postavili Chrám sv. Cyrila a Metoda, ktorý bol posvätený v jeseni 1945.

V rokoch 1993 1997 tu bol postavený nový kláštor.

V súčasnosti kláštor slúži ako formačný dom (noviciát), poskytuje priestory pre farskú pastoráciu, duchovné cvičenia a obnovy. Kláštorňný chrám je eparchiálnym odpustovým miestom.

Podľa Dancák, F.: Homo viator spracoval oMZ.

Farské aktuality

- od soboty 03. novembra 2007 sv. liturgie budú v soboty ráno o 8:00 (do konca zimného času);
- zvlášť naši starší veriaci si žiadajú, aby v zimnom období boli večerné sv. liturgie skôr (17:00). Chceme teda poprosiť, aby ste sa k tomuto vyjadrili – na lístok napísať, ktorý čas bohoslužieb je pre Vás výhodnejší a lístok vhodiť do pokladničky na časopisy;
- dávame do pozornosti pravidelné aktivity vo farnosti: Po – 16:00 až 21:00 Pastoračné centrum pre mladých, Ut – od 16.30 do 17:30 možnosť duchovných rozhovorov, St – 16:30 stretnutie prvoprijímajúcich, Št – stretnutie manželov a rodín (každý druhý týždeň po liturgii), Pi – 16:00 až 18:00 tvorivé stretnutia detí, od 19:00 PC pre mladých.

8. november - Zhromaždenie k veľvovjvodcovi Michalovi a ďalším beztelesným mocnostiam

Archanjel Michal (hebr. „Mich-a-el“ = „Kto je ako Boh?“) je vodcom nebeských zástupov (Joz 5, 14). Spoločne

s ním sa v tento deň slávi aj *Sviatok ostatných beztelesných mocností*. Preto sa tento sviatok nazýva zhromaždením (sobor – zbor, zhromaždenie). Pre oslavu anjelov bol vybraný mesiac november – deviaty mesiac od marca, kedy sa pôvodne začínal rok – na počesť deviatich anjelských chórov: anjeli – Rim 8, 38; archanjeli – 1 Sol 4, 15; cherubíni – Gn 3, 24; serafíni – Iz 6, 2; tróny, panstvá, kniežatstvá, mocnosti – Kol 1, 16 a Rim 8, 38; sily – Ef 1, 21.

Spracoval oMZ.

Manželstvo vo Svätom písme

Biblia začína stvorením muža a ženy k Božiemu obrazu a podobe a končí videním „svadby Baránkovej“ (porov. Zjv 19, 7-9).

Od začiatku do konca Písmo hovorí o manželstve a jeho „tajomstve“, o jeho ustanovení a o zmysle, ktorý mu dal Boh, o jeho pôvode a cieľi, o tom, ako sa rôznym spôsobom uskutočňovalo počas celých dejín

spásy, o jeho ťažkostiach vyplývajúcich z hriechu a o jeho obnovení „v Pánovi“ (porov. 1 Kor 7, 39), v Novej zmluve Krista a Cirkvi (porov. Ef 5, 31-32).

Táto nesmie stratiť svoje miesto v toku spásonosných dejín vyvoleného ľudu. Keďže tu existujú zväzky, ktoré púťajú manželstvo k patriarchálnej rodine, manželstvo nepripravujú a nedávajú dohromady mládenec a dievča, ale ich rodičia. Spomenuté zväzky vytvárajú okrem toho dôležitú bázu pre rozličné manželské zákony.

2. Podľa staršieho jahvistického podania stvorenia, zmysel manželstva tkvie vo vzájomnom doplnení sa a vo vzájomnej pomoci manželov,

Cieľ manželstva:

1. Takzvaný kňazský opis stvorenia (Gn 1) veľmi zdôrazňuje plodenie potomstva ako zmysel a cieľ manželstva: „*Plodte a množte sa a naplňte zem*“ (Gn 1, 28).

V zameraní manželstva na potomstvo hrá významnú úlohu príslušnosť jednotlivých manželstiev k patriarchálnej rodine alebo rodu. Je potrebné zabezpečiť budúcnosť patriarchálnej rodiny.